~~І вона панує над всім~~

Не знає кого чі хто сидить його,
Не страмує серця і співу свого,
Співа серенаду ясній своїй зірці,
Вна ночі, та мрії своїй вародірці,
~~і що з нею~~ була в кождій порі.
~~тісна обіцяв і обіцяв~~

~~Панує~~ ~~Та~~ І ніч панує одною вороною
І будить на мурах обагну сторону,
Заснуть не дає до зорі.....

— . —

18 12/IV 98

Над ~~у місті~~ місто панує велика грівога,
~~І на ціла~~ ~~на місто~~ ~~ворона~~
~~Його обгорнула страшная~~ Мгла ~~страшна~~ обгорнула
І голод гноїться страшною рукою,
Від ночі ~~у місті~~ ворожим нема спокою,
Збірається в місті за радою рада,
Вна згоди нема, панує розрада,
Змагання, непевність і крик: зрада, зрада!

Мов тяжка хвороба так час там плине,
Вна місто не вмерло, воно ще живе.
Он в
У церкву ідуть мовчаки до алтарю,
Он мати кольне дитиною мову.
„~~Година~~ Годіно! говорять друкуючи друкуючі,
Зведіжмо руки і долю свою,

Як дитину прийдеться — в острахній
Побачу край себе другому годині
Тобі."

— „Сни!" мати співає — „моє немовлятко,
Уроки в мору годину дитятко.
Не будем ~~то~~ ні лиха, ні голоду зрати,
Поки ще на світі живе твій мати.
Як ворог на тебе підійме свій меч,
Сама я здійму його голову з плеч

~~Ой там вітер вранці кохання пара~~

Їде на стрівання вранцевий роман,
Віра його мила щасливо:
„Чого запурився мій молодий козак?"
Дівчина вродливо.

~~Не завтра Товариші кличуть~~
~~Ой завтра з товариствами завдати~~
~~Не завтра~~ Прийшов я, кохана, з тобою,
~~Не завтра~~ Йду з товариствами до бою
Нет сила перепити любої напасти,
Вже краще в широкому полі пропасти

Як буря ~~кохати~~, мов у бурі, покидати
Тебе тілько, зірочко, ~~хай~~ покидати

Як пісня з високого муру лунає,
На мурах одвічний співець покохає
І кидає пісню в широкий простор,
Скрізь
Турко її, на майдані і в полі,
Горда перейма
Вуко віщо, мов хор.
І радно співцеві в широкім розгоні
Пост з ворогами і лежить карту
І віщі мов ~~дати~~ ~~трубо~~ ~~добрає~~ ~~шабло~~ стрілки карту

І слухають тесно нещасний коханець,
~~І мати з дива~~ Жахлива кара, і мати й батько
~~І вірне~~ ~~подружні~~ Сніна Було тісно дружні дружина,
~~Не~~ Знає і Гімарбся музик обраненець,
Бо в день серед Втішно в годину сліз а горя
Їм мрії Трізнори Красу чуда, небес і моря
~~І мареноти~~ ~~Сміх~~ в очах ~~їх~~ ~~не~~ ~~і~~ ~~і~~ ~~і~~ ~~і~~ ~~і~~ і світа
Які не дасть жерелоча кривава. ~~Дивнеї~~ ~~Черноглаз~~ В надію на ~~не~~ ~~Черноглаз~~
І небо і море, красу світову
І народи співає віть тісно знову ~~Народ~~ ~~Народ~~ молодечо
Що варто боротись, ~~Тай~~ ~~Що~~ ~~доскалеть~~ Щоб ~~Щоб~~ Щоб, співець.
Щоб сеї краси світової зарити.
Це обливається в пісні як в морі
І ранняя зоря і червоная кров
І темна нетямість і жона проблов (XX)
І пломінь поверні і місяць та зорі.
На пісня як море і стоїть ~~Гриває~~ ~~Гриває~~ як чиста, прозора вода
І барвами грає і скелі ~~Стоїть~~ ~~Стоїть~~ ~~Стоїть~~ Край брами, Співцеві
І ~~ок~~ Нещасний коханець
І роспачі голову стиснув руками: Тріумф одіж
Найгірша для мене ся мука обера
~~Для мене це гірша~~ ~~ся~~ ~~страшна~~ ~~Бо первого~~ ~~народу~~ ~~Кохана~~ ~~Не любить мене~~ ~~мій~~ ~~любов~~ ~~Тарівниця~~ година — і бідна надія
дівчина, чаро зерна
Подвійний мій роспач, подвійний мій сам. Світо
Моя нерозважена печаль. ....

Вона подає йому стрілку грімуху,
Сама приперізує шаблю вакуху.
Чуда і честь і щастя бажає,
І сам на музика на бій виряжає:
„Бай рана зоря, тебе, милий, веде!"
І милий на смерть без вагання іде.
(XX) ~~Ні ворога~~ Співець ~~Бай ворог убє~~, не боїться від ворога ~~бо~~ смерти,
Бо кінчана пісня не може умерти.

Ось дерев промінцем звів і вітер
~~На ясі побіг дерев~~
~~Як тілько в небіднє ~~ветер~~~~ ~~ветер~~ поскрив,
Зліз ~~вкриваї~~ місто і табор ворожий
І сяя пухли ~~так~~ мов небесні очі,
~~Дорогу проміннатаї хара~~, —
~~Всі~~ Воскрили усі ~~мов воскрів~~, до сонячну ворі
~~Після вій сонної загари~~,
~~І навіть не мурах~~ Здіймалися навіть обачна сторо
~~Здіймалися~~ Скіпрілко —
~~Дрімая~~ — мідна гарівниченька бо
Корилися їй все підкінець,
Але не корилася совість, —
Які промінні горді, ясні, золоті
І ~~серці полу~~ в новому розбудили і ~~ці~~ мрії
Їх стрімкі-грудні пісні!
І грудко мов искриздалтя очи
Мов хвилі гірського вогка срібні
Летять голосні пісні,
І мотаються ~~за піснях~~ і мотаються без примусу,
Недбалі про славу й вітрі,
І мотаються вітрами пітнійними сіл
Високо від ясні зірки,
Блестить у них радість, мужня і сор
Шумить у них спогадів, мрій гі
~~Струк реї~~ Жавкою їх росчат ~~хасом~~ горе
~~І ясна~~ Над лиш веселка ~~дуже~~ над ін кроцкий,